

Den danske folkekirke – Hvad er det?

Hvad er folkekirken for mig? Og er folkekirken overhovedet noget for mig?

Disse – og lignende – spørgsmål er der sikkert flere, der har stillet sig selv i det seneste års tid. Medier har været fyldt med udtalelser og meninger om folkekirken, særligt i forbindelse med forårets debat om vielse af homoseksuelle. Ydermere har kirkeministeren igangsat et arbejde, der skal danne grundlag for en ny styrelseslov for folkekirken. Hvor meget skal bestemmes internt i folkekirken – og skal nogen have særlig ret til, at udtale sig på hele folkekirkens vegne? Og i så fald; hvem? Skal folkekirken udtale sig om alt mellem himmel og jord – f.eks. om både miljøpolitiske og socialpolitiske områder? Eller skal det hele vedblive at være som nu, hvor ingen kan udtale sig på hele kirkens vegne? Vil folkekirken stå svagere eller stærkere, afhængigt af, hvilken rammer fremtidens folkekirke vil befinde sig? Spørgsmålene er mange og svarene er ikke lette at finde.

Da jeg for noget tid siden skulle forsøge at sætte ord på, hvordan folkekirkens fremtid så ud i mine øjne, så fik jeg kigget bag spørgeren. Derinde bag ruderne bag os, var menighedshuset fyldt med glade mennesker i alle aldre. Der havde været spaghettigudstjeneste i kirken og nu nød alle deres pasta og kødsovs. Flere steder kunne jeg se balloner og hoppende børn. De rendte rundt og legede, mens deres forældre spiste og snakkede med sidemanden. Der blev udvekslet erfaringer om dette og hint, der blev diskuteret tidens store emner, og der blev grinet og plejet venskaber.

Derinde sad folk fra hele sognet. Der var flere mindre børn, jeg kunne huske fra babysalmesang. Der var skoleeleven, der skulle starte til konfirmandundervisning senere – og hendes storebror... Der var forældrene, som jeg skulle tale med en anden dag om barnedåb. Der var bedsteforældrene, der havde taget børnebørnene med i kirke. Og der var manden til den kvinde, jeg havde bisat for et par måneder siden...

Derinde – samlet over maden og fællesskabet – var hele livet repræsenteret. Derinde var både livets alvor og den umiddelbare glæde, som kun børn kan stråle af. Derinde lå livet strakt ud fra vugge til grav uden at skjule noget – blottet for ethvert forsøg på at sminke det uskønne eller fremhæve det smukke. Livets umiddelbarhed nærmest lyste ud af vinduerne.

Jeg bad spørgeren vende sig om og kigge ind ad de samme vinduer som jeg. ”Se”, sagde jeg. ”Derinde er svaret på dit spørgsmål. Så længe kirken kan samle mennesker til et fællesskab om Kristus og hans gerning hér på jorden, så har folkekirken en fremtid!”

Hvad er folkekirken for mig? At kunne samles i fællesskab om troen på den altid nærværende og levende Kristus. Og det tror jeg på, at mennesket altid vil have brug for. Dermed bliver folkekirken vores alle sammens – ikke min eller din, men VORES!

Så kan man altid diskutere folkekirkens rammer, styringslove, ritualer og budgetter osv. Men kan vi bevare det levende fællesskab og dyrke den kærlighed, der strømmer ind i os fra Gud, så er kernen i den danske folkekirke uberørt. Folkekirken er ikke kun folkekirke, når den holder spaghettigudstjeneste. Men folkekirken er folkekirke, når folkekirken kan være samlet udgangspunkt – eller mødested – på tværs af generationer, baggrund og relationer. Og det sker blandt meget andet til søndagens gudstjeneste, til barnedåb, ved et bryllup, og til en begravelse. Og folkekirken er folkekirke så længe folkekirken har noget at sige til mennesker i livets store og små øjeblikke.

Naturligvis skal forholdene i folkekirken være tålelige for alle. Men holder vi os til at tro på Kristus som vores Frelser og Forsoner – og holder vi fast i de bekendelser, som kirken bygger på – så kan vi bede til, at Helligånden vil bevare kirken, og alle os i den, til evig tid. Det håb kan ingen tage fra mig.

Mads Zachodnik